

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘/๒๕๕๓

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายอนันต์ จันทรัตน์ กับพวก) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายอนันต์ จันทรัตน์ กับพวก) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การที่โจทก์ประกาศอัตราดอกเบี้ยสูงสุดโดยอาศัยประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและเรียกเก็บดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดจากจำเลยเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ศาลยุติธรรมจะนำประกาศกำหนดดอกเบี้ยอัตราสูงสุดของโจทก์มาใช้บังคับกับคดีของจำเลยไม่ได้ เพราะจำเลยเป็นผู้บริโภคตามมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ

ข้อเท็จจริงตามคำร้องได้ความว่า ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๔๘/๒๕๕๒ ฟ้อง นายอนันต์ จันทรัตน์ ที่ ๑ นางลำจวน จันทรัตน์ ที่ ๒ จำสืบเอก สมณิตย์ จันทรัตน์ ที่ ๓ เป็นจำเลย ข้อหา ผิดสัญญา บัญชีเดินสะพัด กู้เบิกเงินเกินบัญชี บังคับจำนอง ค้ำประกัน โดยให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็นเงิน จำนวน ๔,๖๖๕,๐๑๐.๗๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๑๘ ต่อปี ของต้นเงิน ๓,๓๓๘,๐๓๓.๓๖ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๑,๖๗๕ บาท นับจากวันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้นแก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ และ ๒ ซึ่งเป็นผู้ร้องยื่นคำให้การปฏิเสธฟ้องของโจทก์ กับทั้งโต้แย้งว่าผู้ร้องเป็นผู้บริโภคตามมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่จะไม่ต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราสูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดให้แก่โจทก์ การที่โจทก์คิดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดต่อผู้ร้องในฐานะผู้บริโภคจะกระทำมิได้ ดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บตามฟ้องโจทก์เป็นโมฆะ ศาลจะบังคับให้จำเลยชำระแก่โจทก์มิได้ ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอให้ศาลจังหวัดสงขลาขอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวและส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้ร้องเป็นผู้บริโภครวมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๗ หรือไม่

พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภครวมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบัญญัติให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภครวม ทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภครวม” แต่รัฐสภายังไม่ได้ตรากฎหมายดังกล่าวขึ้นบังคับใช้ ดังนั้นจึงไม่สามารถทราบได้ว่า ผู้บริโภครวมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หมายถึงบุคคลใด และหลักเกณฑ์และวิธีการคุ้มครองผู้บริโภครวมเป็นเช่นไร รัฐธรรมนูญไม่ได้ให้อำนาจศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าบุคคลหนึ่งบุคคลใดมีฐานะเป็นผู้บริโภครวมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗

ด้วยเหตุผลข้างต้น จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายสุจิต บุญบงการ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ